

HÅP

MED **TIL ALLE FOLK**
MOTIVERE OG UTRUSTE FOR MISJON

NR 1 - 2018

OPERASJON MOBILISERING NORGE

Tangen 11, 4608 Kristiansand
Telefon : 38 09 97 65
E - post: info.no@om.org

OM-Norge på internett: www.om.org/no
Bankgiro: 3000 14 81009

Landsleder: Dave McKissick
Internasjonal leder: Lawrence Tong

Styret i OM Norge

Styreleder: Astrid Færden Gaare
Styremedlemmer: Ingar Bø, Per Arild Weiby
Anne Berit Tangen og Gulleik vatnebryn

Med HÅP til alle folk

Trykk: Synkron Media
Redaktør: Huimin Kim
Layout: Huimin Kim
Oversettelse/korrektur: Hans Ivar Stordal,
Anne Marit Viljoen, og Ida B. Sundsdal

#omnorge

Følg oss på

Innhold

4

Leder

Reisebrev fra en bønnereise til den arabisktalende verden

8

Tema

Hvor langt er du villig til å gå?

12

Tema

Å leve som troende i en unådd del av verden

Pastorspalten

Tur til Midtøsten med Operasjon Mobilisering

KOM-SAMMEN-HELG

OM Norge inviterer deg til KOM-SAMMEN-HELG

14

16

Bønnereise til den arabisktalende verden, reisebrev fra Dave McKissick

Besøk til åtte byer i to land.

I november fikk jeg muligheten til å bli med på en korttids-bønnereise til den arabisktalende verden.

Det var flere grunner til at jeg ønsket å være en del av dette bønnvandringsteamet.

Som OM-leder ønsket jeg å se med egne øyne hva Gud gjør, og i tillegg ville jeg at en pastorvenn her i Norge skulle få oppleve det. Forhåpentligvis ville det inspirere ham til å dele opplevelsene sine med andre pastorer, som igjen kan mobilisere flere nordmenn til misjonsarbeid.

Personlig hadde jeg dessuten et sterkt ønske om å oppleve kulturen i Midtøsten, se den muslimske verden med egne øyne, og å utfordre min egen frykt. Etter 11. september 2001 har mitt bilde av denne regionen og befolkningen her, vært svært påvirket av massemedia og mange mennesker med polariserende synspunkter. Også i kirkene har jeg hørt at Islam har som overordnet målsetning å ta over verden og drepe alle «vantro». Dette tvang fram et ønske i meg om å komme ut av min egen komfortsone og undersøke selv. Dette reisebrevet er på ingen måte ment som en politisk ytring eller et argument i en debatt om Islam og dens langsiktige mål. Målet er simpelthen å fortelle dere hva jeg har opplevd, oppmuntre dere til å be for denne regionen, og utfordre dere til å undersøke saken selv. Første stopp var en moderne storby i verdensklasse. Førsteintrykket mitt var: rent, trygt, profitt og statusbevisst! Flyplassen minte meg om en blanding av Las Vegas og New York, med sterke lys og masse glitter og stas. Jeg la også merke til at kulturen var veldig «statusbevisst»: I området foran passkontrollen sto en dame og fortalte de reisende hvilke køer de skulle stille seg i, og når de skulle gå fram til luka. Da betjenten i luka foran meg ga tegn til at jeg kunne komme fram, kastet jeg et raskt blikk på damen bak meg, for å forsikre meg om at det var i orden. Vel framme i luka kjeftet betjenten på meg for at jeg hadde kikket på henne. «Hvorfor så du på henne? Det er jeg som bestemmer her!» sa hun. Den replikkvekslingen satte tonen for mange av observasjonene jeg gjorde meg i dette landet. Folket her ser generelt ut til å være svært bevisst på status og rang. De har kun høystatusjobber selv, og leier inn utenlandske arbeidere til alt annet arbeid. Vi fikk sjelden øyekontakt med folk, og når vi gjorde det, var blikkene for det meste like-gyldige. Noe som overrasket meg, var interaksjonen jeg så mellom mennene og deres koner og barn. Fedrene så ut til å være veldig til stede for barna sine, og jeg så mange par som leiet eller gikk arm i arm. Det hadde jeg ikke forventet å se. En annen ting som overrasket meg, var det faktum at det fantes en befolkning av evangeliske kristne her. Vi deltok på en stor samling med flere hundre mennesker. Det var ingen nasjonale innbyggere der (det ville vært ulovlig), men innvandremiljøet ble definitivt nådd av denne kirken. Jeg ble også overrasket av det hemmelige politiet, bokstavelig talt! En morgen sto jeg tidlig opp og tok med meg kameraet ut for å kjøpe kaffe. Mens jeg spaserte, tok jeg noen bilder av folk og bygninger rundt meg, uten

å tenke noe særlig over hva jeg gjorde eller hvor jeg gikk. Idet jeg stoppet på et gatehjørne for å se etter en kafé, kjørte en hvit Toyota Land Cruiser (det mest populære kjøretøyet) opp ved siden av meg. En av landets innbyggere gikk ut av bilen på andre siden og kom mot meg med hånden utstrakt til hilsen. «Wow,» tenkte jeg, «dette var nye toner. Endelig noen som vil snakke med meg.» Mannen presenterte seg som Mohammad, viste meg skiltet sitt og sa: «Jeg er fra det hemmelige politiet!» Kan du forestille deg hvilke tanker som raste gjennom hodet mitt nå?!

Han spurte meg om jeg hadde tatt bilder av moskeen på motsatt side av gaten, og jeg måtte tenke meg fort om. «Nei,» svarte jeg og viste ham bildene på kameraet mitt. Synlig tilfreds begynte han å gå sin vei. Men jeg ville gjerne komme i snakk med ham på en eller annen måte, så jeg spurte ham om det eventuelt ville vært et problem, og hva jeg kunne ta bilder av. Han forklarte at moskeen for øyeblikket var under oppussing, og at moskeen derfor kunne få et dårlig rykte. Jeg forsto meg ikke riktig på forklaringen, men ville ikke presse ham ytterligere. Da han igjen viste tegn til å gå, stilte jeg ham et siste spørsmål: «Vet du hvor jeg kan få meg en kopp kaffe såpass tidlig?» Han smilte og pekte meg mot en kafé i nærheten. Takk til det hemmelige politiet for en god start på dagen!

Vi dro videre til flere byer i det første landet, møtte flere arbeidere i Guds rike og lærte mye om arbeidet som foregår i denne regionen. Besøket som gjorde mest inntrykk, var på et kristent sykehus som ble startet av et ektepar av kristne leger på 60-tallet. Paret elsket det arabiske folket, og dette gjorde så sterkt inntrykk at kongefamilien donerte dem eiendommen de trengte for å bygge et fullt fungerende sykehus for distriktet. Kongen erklærte også at sykehuset skulle stå fritt til å arbeide etter kristne prinsipper. Legene og familien hans er fremdeles lokale legender i dette distriktet.

Etter noen dager reiste vi til land nummer to, der vi dro til hovedstaden og noen byer i innlandet. Vi ble umiddelbart slått av forskjellen mellom de to landene. Bare ved å krysse en strek i sanden hadde vi praktisk talt entret en annen verden. Folk her var så vennlige! De så oss i øynene, smilte til oss, til og med vinket til oss fra bilene sine.

Ved to ulike anledninger kom vi i snakk med småbarnsfamilier der fedrene rakte oss babyene sine og lot teammedlemmene våre

få holde dem. Vi kunne nesten ikke tro hvor åpne folk her var for å bli kjent med oss!

Det hendte også to ganger at menn kom og satte seg ned ved siden av meg, og begynte å snakke med meg da jeg satt på en benk på en lokal markeds plass.

I begge landene fikk vi anledning til å besøke moskeer. Bygningene var praktfulle med en vakker arkitektur og utrolige lysekroner, malerier og glassmalerier. Her er en episode som fant sted på et av disse besøkene:

En av moskeene hadde et eget rom for informasjon om islam, som de inviterte alle besøkende til å stikke innom. Før besøket hadde vi blitt brifet om at det gjerne er i dette rommet at «konverteringsfremstøtet» begynner. Så der måtte jeg simpelthen inn! Rommet var lite, og en mann serverte te og dadler (den vanligste snacksen her omkring). De «inviterte» meg til å sette meg ned, og straks fikk jeg følelsen av at de prøvde å selge meg en ferieleilighet.

Mannen som kom for å «snakke med meg», var bare interessert i å holde en monolog, han var overhodet ikke interessert i å høre hva jeg mente. Etter noen minutter klarte jeg å henlede oppmerksomheten hans mot noe som hang på veggen.

Det var en rekke inspirerende sitater, hvorav et var: «Kjenn sannheten, og sannheten vil sette deg fri». Jeg sa at jeg ble imponert av sitatet, og spurte om han visste hvem som hadde sagt det. Han tenkte seg om i noen sekunder og sa: «Nei, det gjør jeg ikke.» Det var min mulighet til å fortelle ham hva jeg trodde på, om at Jesus er veien, sannheten og livet.

Han ville slett ikke høre på meg slik jeg hadde hørt på ham, ei heller var han interessert i å finne fellesnevner.

Han fremsto fornærmet over at jeg i det hele tatt kunne si noe slikt. Så jeg takket for meg og forlot rommet.

Utenfor sto en yngre mann som åpenbart også jobbet der, og jeg gikk bort til ham. Han var svært åpen for å prate, og vi fant ganske fort ting vi hadde felles. Jeg spurte ham til og med: «Jeg har hørt at islam krever død over alle vantro. Nå som jeg er en kristen, betyr det at jeg må dø?» Han forsikret meg om at han ikke ønsket å drepe meg, og at han ikke mente at islam lærte dette. Vi snakket sammen noen minutter, og han ville til og med ta bilde med meg. Vi avtalte at hvis jeg ble værende i byen litt,

skulle vi møtes over en kaffe og en vennskapelig samtale. I løpet av 30 minutter, og innenfor 30 meters radius, hadde jeg to svært forskjellige møter med muslimske menn. Begge hadde en sterk overgivelse til islam, men de hadde vidt forskjellige måter å møte meg på. En siste ting jeg lærte av å prate med folk, er at de fleste tilsynelatende tenker at alle ikke-muslimer er kristne.

Ved tre ulike anledninger pratet jeg med folk om islam, og de pekte på forbipasserende ikke-muslimer (basert på klesdrakten) og sa omtrent: «Jeg kler meg som jeg gjør fordi jeg er muslim, og de kler seg slik fordi de er kristne.» Jeg synes det var interessant at tre ulike mennesker i forskjellige byer alle gjorde samme generalisering; enhver ikke-muslim må være en kristen.

Jeg vil gjerne oppmuntre alle til å reise til den arabisktalende verden en gang.

Jeg følte meg trygg hele tiden, prisnivået var ikke høyere enn i en amerikansk storby, alle snakker engelsk, og de steller godt med turister. Særlig vil jeg oppmuntre deg som arbeider i Guds rike til å dra på en bønnereise i regionen.

Et skriftsted som stadig kom for meg mens jeg ba for regionen, var Romerbrevet 10,20: «Og Jesaja går så langt at han sier: 'Jeg ble funnet av dem som ikke søkte meg, og åpenbarte meg for dem som ikke spurte etter meg.'»

Det finnes mange stereotyper begge kulturer, noen sanne og noen usanne. Målet mitt var å smile til folk og la dem se at jeg var interessert i å møte dem og snakke med dem, og jeg håpet de ville innse at ikke alle vestlige er som dem de ser på tv.

Måtte menneskene i den arabisktalende verden finne Ham de ikke søker, ved bønnene til dem som selv er blitt funnet.

En stor takk til alle som gjorde denne opplevelsen mulig ved bønn og økonomiske gaver.

Dave Mckissick

Hvor langt er du villig til å gå?

Hva gjør du når all tillit er borte?

Hva gjør du når bildene folk har av Jesus er nesten helt tildekket av mistillit, skitt, rykter, løgner og frykt?

Da etablerer du et gratis helsetilbud for kvinner og omringer det med masse klemmer, humor og noen som kan lytte ... midt i ghettoen.

I et land på Balkan

«Dere har helbredet meg! Må Allah velsigne dere tilbake! Og dere har maaange poeng hos Allah!»

To tenner i overkjeven ... men alltid et stort smil!! Og før jul fikk alle gaver av henne: sokker, håndkle, juice, ja, til og med vår mannlige leder som ikke har lov til å være her når muslimske kvinner er her, fikk gave! Bestemor er over 60 år, men når vi gjør ryggøvelser på gulvet, er hun ivrigst av alle. Hvis en øvelse er litt for tøff, gir hun seg ikke før hun klarer den. Og hun tar med seg nabo etter nabo, mange hun kjenner som hun mener vil få hjelp hos oss.

«Jeg kjente meg som en sommerfugl i en hel måned etter behandlingen», sier en annen rund, smilende bestemor på rundt 60 år. «Massasjen fikk blodsirkulasjonen min til å bli så mye bedre.» Magen er i veien for henne, så hun ikke kan bøye seg og gjøre ryggøvelsene, men hun kom regelmessig til massasje. «Kom på hjemmebesøk til oss!» Invitasjonene kommer jevnt og trutt. Vi har ikke tid til mange besøk, men vi håper at vi får flere penger og flere ansatte i fremtiden, slik at vi kan ha større muligheter til hjemmebesøk.

Latterkrampe

Damene på gulvet har latterkrampe! Her ligger damer i 40-, 50- og 60-årene. Og de har aldri eller nesten aldri gjort treningsøvelser på gulvet før. Rommet er trangt, og armer og bein kommer stadig borti naboen! Det er så vidt vi klarer å fullføre dagens øvelser, alle er på bristepunktet av latter. En dame kommenterer strømpebuksene til den andre. En annen erter svigerinnen fordi hun er så tykk. Alt skjer i en vennskapelig tone, og alle er i godt humør. Var vi ikke i godt humør da vi stod opp, vi som jobber her, så er vi det i alle fall nå.

Hardt liv

Kvinnene forteller historiene sine på pauserommet. Og tårene kommer lett. En dag jeg masserer en dame, begynner jeg å be om at Den hellige ånd skal falle over henne og nynner melodien på en sang om Jesus mens jeg masserer. Etterpå forteller hun at mannen døde for kun to måneder siden. Etter at tårene kommer, får hun en stor klem og takker så pent for både helsehjelpen og samtalen.

Alle har en livshistorie, og de fleste har en tøff en. Enten at moren døde tidlig, eller at mannen døde tidlig, eller at økonomien var så trang at alt var et ork. Så er det historiene om hvordan de ble behandlet da de fødte sine barn, eller av svigermor. I tillegg kommer alt det harde arbeidet. Vi har sydamer som kan sy døgnet rundt. Nakkene er så harde som asfalt av stress, og kroppene verker så de ikke får sove om natta.

Kjærlighet som medisin

Vi er blitt veldig populære i ghettoen hvor vi er stasjonert og omegnen. Ofte sier kvinnene som kommer: «Hvorfor har jeg ikke visst om dette før?» De føler at de har gått glipp av mye siden de fikk vite om det så sent. Kanskje er det klemmene som gjør oss populære? Eller smilene? Eller respekten vi prøver å vise alle.

Kvinnene har levd et liv, og overlevd. Alle har krav på respekt, uansett.

Kontrasten er i alle fall stor til det lokale sykehuset. Nylig var jeg inne til celleprøve her. «Kom deg lenger ned i stolen!» bjefet en sykepleier til meg. For en nordmann er slikt hard kost. Og etterpå: «Ring mannen din og kom deg ut!»

avslappede muslimske holdninger finner vi omtrent aldri en dame som vil la oss ta bilde av henne – selv om vi lover at vi ikke skal legge det ut på Facebook. Enten mener de det ødelegger gudsdyrkelsen deres, eller de vet at mannen ikke liker det. Så vi får dessverre ikke vist dere de varme smilene vi ser hver dag.

Vi har to hovedmål med arbeidet her:

1. Gi verdi og kjærlighet gjennom helsetilbudet til kvinner som er skapt i Guds bilde
 2. Bygge tillit og skape nye veier for evangeliet
- Hittil kan vi si at vi har nådd målene våre 100 % med dette tilbudet!

Protestanter med poeng hos Allah

De prøver å kategorisere oss. Noen vil helst at jeg skal bli muslim, særlig de mest radikale blant dem. Det er ikke komfortabelt å bli «evangelisert» av en muslim. Men de aller fleste aksepterer at vi er protestanter. Likevel sier de gjerne: «Dette blir mange poeng for deg hos Allah.» Det de mener, er ofte at: «Siden du tjener oss gratis så mye, vil disse poengene (sevapene) gjøre at du nok vil bli akseptert på linje med en muslim og komme til himmelen!» De vil oss det beste ...

Men dessverre er det slik at til og med blant dem med litt

Nå ber vi høstens herre sende ut flere arbeidere, så vi kan utrette mye mer. Folk fra andre land må ha god utdanning for å få visum her, men vi trenger dem! Lokale kristne kan vi ansette. Vi er foreløpig så få i dette arbeidet, men vi har mange drømmer om nye prosjekter: Vi vil gi hjelp til selvhjelp innen økonomi, oppstart og oppfølging av småbedrifter, hjelp og råd til foreldre med handikappede barn, diverse helsearbeid, f.eks. informasjonsarbeid om sex og graviditet for tenåringsjenter, og ellers om alle mulige helserelaterte tema for unge og voksne. Dette kan redusere den enorme arbeidsledigheten her. Etter at vi har vært her en stund, og flere andre parallelt med

oss, ber vi nå om at enda flere skal følge i veiene og stiene Gud har åpnet gjennom arbeidet vårt. Til nå har det nesten bare vært murer her, bygget av både tradisjonell kristendom, islam, dårlige erfaringer, løgn og frykt. Men kjærligheten er størst av alt. Og kjærligheten vil seire til slutt! Be for oss! Be om flere langtidsarbeidere med hjerte for Gud og folket her!

Varm hilsen fra Balkan

BE

GI

GA

TeenStreet Connection

CHRISTIAN FØRLAND

Helga 9-11 februar arrangerte OM, i samarbeid med Arendal frikirke, TeenStreet Connection for andre gang.

TeenStreet Connection er en helg for ungdom i alderen 13-18 år hvor vi ønsker å gi ungdommer muligheten til å få en liten smakebit av hva TeenStreet i Tyskland har å by på. Og for en helg det ble!

Teamet for helga var "Unshakeable", en fortsettelse på det temaet som var på Teenstreet 2017. Vi hadde talere og lovsangsband fra Storbritannia og Nederland. De delte sine historier og hadde undervisning og seminarer med ungdommene. I løpet av helga hadde vi bli kjent leker. Vi hadde også smågrupper hvor ungdommene var sammen med en leder og snakket om tro, og Art Zone hvor man kunne utfolde seg kreativt og mye, mye mer.

De som var der den helgen syntes det var godt å møte gamle kjente, men også bli kjent med mange nye. Mange som var der for første gang fikk også tilby Jesus på, og ta del i et godt fellesskap.

Dette var en helg hvor alle, om man hadde vært på TeenStreet før eller ikke, kunne komme sammen for å sette Jesus i fokus. Med god lovsang, flinke talere, gøy leker og god mat, ga vi 35 ungdommer en real smakebit av hva TeenStreet er for noe.

Å leve som troende i en unådd del av verden

I litt over fem år har mannen min og jeg bodd blant verdens største unådde folkeslag.

Jeg vil dele litt med dere om hvordan det er å leve blant de mest unådde.

Vi er to av 600 000 mennesker i byen hvor vi bor.

For hundre år siden fant en stor vekkelse sted her.

Sentralt i vekkelsen sto en svensk misjonær.

Han kom opprinnelig til denne byen for å forkynne én

kveld, men ble værende i seks uker og forkynnte hver

kveld. Det kristne fellesskapet vokste raskt på tvers

av folkegruppene i byen. Spesielt var det de kulturelt

kristne armenerne som gjenoppdaget den levende

troen, men også flere av deres muslimske naboer fant

svar de lette etter i den bibelske forkynnelsen. Siden ble

byen åsted for

grusomme drap mot det som, trass vekkelsen,

fremdeles var en kristen minoritet, og de aller fleste

ble drept. I dag er vi som regel tre–fem troende som

samles jevnlig til fellesskap i lovsang, bønn og lesing av

Guds ord. Men Gud jobber i denne byen også.

Hver uke får vi nye telefonnumre til folk som har

etterspurt Det nye testamentet over nettet, og som øns-

ker å møte troende og lese ordet sammen med.

Slik oppstår nye relasjoner, og det er stort å få være med i de aller første stegene disse tar mot troen.

Det er aller flest unge jenter i 18–25-årsalderen som tar kontakt, og ettersom jeg er den eneste kristne kvinnen

i byen, så er det jeg som møter dem. I begynnelsen

syntes jeg det var svært krevende å møte folk jeg ikke

kjente, men det er blitt enklere og kjekkere etter hvert.

Ekstra kjekt er det å møtes igjen etter at første møte er unnagjort og litt tillit er opparbeidet på begge vegne.

For å kunne bo i denne byen må vi ha en offisiell rolle.

Da vi for noen år siden prøvde å flytte til denne delen

av landet for første gang, delte en venn med oss fra

Matteus 17, 27. Der ber Jesus Peter om å fiske en fisk

for å få penger til å betale tempelskatten med.

Poenget teamlederen vår trakk fram, og som har vært

med meg siden, er at Jesus kjenner oss og vet hva vi

liker å gjøre, og han vil at vi skal få gjøre det vi er gode

til. Peter var fisker, og nå gav Jesus ham i oppgave å

fiske en fisk, nettopp noe Peter var dyktig til.

Teamlederen vår avsluttet med å si at når Jesus kaller

oss til å gå, så lar han oss få lov til å gjøre noe vi liker.

Jeg elsker å jobbe som lærer. Investere i barn, se

potensialet i dem, undervise dem og hjelpe dem å

omfavne kunnskapen. Og nettopp dette er det Jesus

har gitt oss som rolle i denne byen. Det er kanskje en

av grunnene til at vi har slått sånn rot her – fordi vi har

en jobb og dermed blir naturlig integrert i samfunnet

rundt oss. Her i landet er det en regel om at en mann

og kone ikke har lov til å undervise på samme skole,

men Gud ordnet et unntak for oss. Jeg får derfor lov til

å dra på skolen hver dag sammen med mannen min,

og sammen kan vi bryne oss på utfordringen med å være engelsklærere og de eneste utlendingene på

skolen. Gjennom skolen får vi gode venner.

Ettersom vi ikke har noe fellesskap av andre

utlendinger å støtte oss til, så er det kolleger og andre

venner her i byen vi har spillekvelder med, går på tur

med, drar på kino med og så videre. Men samtidig

trenger vi et sterkt åndelig fellesskap.

Vi kjenner en koreansk familie som også ønsker å leve

her i byen sammen med oss, men de trenger en jobb

eller en annen svært god grunn for å få visum og

oppholdstillatelse. Vårt bønneemne er at dette skal

ordne seg i løpet av denne våren.

Å leve som troende i en unådd del av verden er ikke så

krevende som det kan høres ut. Samtidig lar jeg meg

utfordre av å gå ut av komfortsonen, og jeg har enda

et stykke igjen å gå for å finne balansen mellom å

tillate meg å hvile i komfortsonen og å bevege meg ut

av den i tro. Heldigvis blir jeg gitt mange muligheter til

å gå i tro inn på ukjente veier. Jeg takker Gud for at jeg

får lov til å leve slik i denne fasen av livet!

Hilsen L

Tur til Midøsten med Operasjon Mobilisering

Av Kjell Audun Herje

Hva tenker du når du hører om Midtøsten? Krig, uroligheter, IS eller terror? Hadde du turt å reise til Midtøsten?

Tror du det finnes levende kristne, gode menigheter og sterke bønnefellesskap der?

I November 2017 fikk jeg gleden av å være med Operasjon Mobilisering på tur til flere land i Midtøsten. Vi var en gruppe på seks personer fra forskjellige land som reiste rundt og besøkte attraksjoner, menigheter, bønnegrupper og enkeltpersoner i flere byer. På turen fikk vi et godt innblikk i hvordan det er å leve som kristen i disse landene og hva som gjøres for at enda flere skal bli kjent med evangeliet og frelsen i Jesus. Det var inspirerende å møte kristne som bor og jobber her, og det er utrolig å se hva som kan skje

hvis evangeliet virkelig får ta tak i en person: De settes i bevegelse og deler budskapet om Jesus gjennom både handling og ord. Flere av områdene vi besøkte, kan karakteriseres som unådde for evangeliet. Samtidig skjer det mer i disse landene enn jeg hadde drømt om, og mulighetene er større. Jeg kjenner nesten at jeg er «misunnelig» på den fremgangen evangeliet har i denne delen av verden, og på den nøden og iveren mange av de troende har.

Folk i Midøsten flytter mye, enten det er på grunn av krig og uroligheter eller jakten på jobb. Vi møtte folk fra mange forskjellige land på turen vår, og det var lett å komme i kontakt med mennesker. Arbeiderne lavest på rangstigen har det ikke lett i mange land i Midtøsten, ei heller i landene vi besøkte. Mange av de lavest på rangstigen rammes av det som kan beskrives som moderne slaveri. Hvem kan fortelle disse at de har en stor verdi, så stor at Guds sønn gikk i døden for å gi dem frelse, frihet og relasjon til seg selv?

Jeg har fått meg nye bekjenskaper, sett fine steder og historiske bygninger, opplevd fattigdom og nød på nært hold, sett mer av den åndelige familien min og blitt utrolig mye rikere på erfaringer og opplevelser. Jeg er glad for at jeg nå vet mer om hvordan jeg kan be for mine kristne søsken fra Midtøsten, og mine kristne søsken fra andre deler av verden som bor, tjener og arbeider i Midtøsten. Jeg kjenner at jeg har lyst til å reise tilbake.

Før jeg avslutter, har jeg lyst til å dele en av de sterke opplevelsene vi hadde på turen. En kveld var vi invitert hjem på bønnesamling til et ektepar fra et land i Europa. De har vanlige, gode, sekulære jobber i ett av landene vi besøkte. To ganger i måneden arrangerer de bønnesamlinger i et slags kapell eller hytte på eiendommen sin. Det var lett å se at de også drev kristent barnearbeid her, sikkert både for egne og andres barn. Deltakerne på bønnesamlingen denne kvelden var fra mange ulike land. Et indisk ektepar på litt over 70 år var spesielt invitert denne kvelden til å

dele sin historie. Mannen hadde vært praktiserende lege i dette landet i mange år. De to var velstående og hadde bakgrunn som høykaste-indere, og inntil for et par år siden hadde de levd som hinduer. Gjennom en periode med alvorlig sykdom kom mannen til tro på Jesus. Det var først og fremst gjennom møtet med noen kristne sykepleiere at han kom til tro. Han opplevde helbredelse fra sykdommen han var rammet av, men det var vitnesbyrdet og kjærligheten til de kristne sykepleierne som førte ham til tro. Senere fikk han lede kona si til Jesus. Det lyste av dem begge. De var så glade og takknemlige for at de hadde blitt kjent med Jesus. De fortalte at de simpelthen måtte fortelle videre til familie og venner det de hadde opplevd. De hadde derfor reist hjem til India og møtt storfamilien sin, som alle var hinduer. En misjonær kunne aldri ha gjort det de gjorde – de fortalte fritt til storfamilien sin i India om hva Jesus hadde gjort for dem. Det å nå en person med budskapet om Jesus kan få så store og fine ringvirkninger. Det finnes så mange eksempler på den ene som ble nådd og som i sin tur nådde mange. Misjon blant de minst nådde handler ofte om å nå den ene. Når en reiser på misjonstur, tenker en mye på hva en skal gi og hva en skal bidra med. Men det som sitter igjen hos meg etter denne turen, er hva jeg selv har fått og hvor inspirert jeg har blitt av menneskene jeg møtte på turen. Får du mulighet til å være med på en misjonstur til Midtøsten, så la ikke muligheten gå fra deg.

OM NORGE inviterer til KOM-SAMMEN-HELG

20.-22. april 2018

Jeg tror at tiden som kommer er kritisk

med tanke på OM Norges framtid. For at

OM Norge skal kunne forsette å arbeide

som et team, trenger vi flere som ber, gir

og går. Dette forutsetter at flere får vite om

OM og arbeidet vi gjør rundt om i verden.

Derfor inviterer vi deg til å

komme sammen med oss på

Langesund bad i april: Vi trenger din hjelp

til å fortelle om OM i lokalmenigheten,

til kristne venner og til de som du vet leter

etter tjenestemuligheter for Jesus.

Denne helga vil du både kunne lytte til og

dele OM-historier fra "gode, gamle dager".

Du vil bli kjent med hvordan

OM organiserer seg for å skape "levende

fellesskap av Jesus-troende blant de minst

nådde folkeslagene". Og selvsagt blir det

tid til lovsang, fellesskap og bønn for

nasjonene. Våre drømmer for helga er at

-vi alle blir forfrisket, oppmuntret og får

"ladet batteriene".

-tiden sammen med hverandre fører til et

fornytt engasjement for OM.

-du reiser hjem etter helga med innsikt

som gjør deg bedre istand til å dele

"fortellingen om OM" med andre.

Alle som er, eller ønsker å være, i kontakt

med OM på en eller annen måte, er

velkommen. Kom, hjelp oss å skape

"levende fellesskap av Jesus-troende blant

de minst nådde folkeslagene".

Helga starter fredag kl 18:00, med middag,

og avslutter søndag kl 12:00, etter nattverd

og lovsangsmøte.

Velkommen til vakre Langesund Bad Hotell,

Badeveien 5, 3970 Langesund i Bamble,

Telemark.

Hilsen,

Dave Mckissick, Daglig leder OM Norge.

Vi gleder oss over å introdusere:

BENTE HINZ

Vi gleder oss over at Bente Utland Hinz er utnevnt til ny landsleder for OM Norge og at hun blir med oss på Kom Sammen-helgen i Langesund.

Bente er en energisk og aktiv trebarnsmor fra Lyngdal, gift med Anders Hinz og velsignet med tre gutter på henholdsvis 8, 11 og 13 år.

Helt siden hun ble frelst som 16 åring har hjertet hennes brent for misjonsarbeid. 19 år gammel reiste hun med OM til India, og ble der i ni år (avbrutt av korte Norges-besøk).

Siden ble det to år på bibelskolen Levende Ord i Bergen, etterfulgt av jobb som sekretær, miljøarbeider og lærer på samme skole. Her traff hun traff Anders fra Danmark, som ble mannen hennes. Fra 2007 har familien bodd i Lyngdal, hvor Bente de siste ti årene har drevet indisk butikk, familiebarnehage, tatt lærerutdannelse og jobbet som lærer.

Bentes brann for misjon er like sterk som før, og hun har hatt med seg team til India og Polen fra bibelskole og menighet. Som familie har de vært på misjonstur til Mongolia, Polen og nå sist Moldova med OM. I Lyngdal leder hun menighetens internasjonale arbeid blant innvandrere.

«Mitt hjerte brenner for å inspirere menigheter, enkeltpersoner, familier, gamle som unge til å involvere seg i misjon», skriver Bente, «fordi det er dette som ER menighetens hovedkall helt til Jesus kommer igjen»

LAWRENCE TONG

Lawrence Tong er internasjonal leder for Operasjon Mobilisering med base i Singapore.

Han er en visjonær leder som er dedikert til arbeidet med å legge til rette for innovasjon i globalt misjonsarbeid.

Lawrence er også en begavet formidler som inspirerer mange mennesker til å be, gi og gå.

Lawrence Tong ble utnevnt til internasjonal leder for Operasjon Mobilisering (OM) i 2013.

Hans egen åndelige reise begynte i 1973, da han overga livet sitt til Jesus Kristus på et evangeliseringsmøte.

I 1974 besøkte han OM-skipet Logos i Singapore, og en tid senere, i 1978, bl han med på tjenestetteamet på OMs andre skip, Doulos.

Lawrence studerte kommunikasjon på Biola University i California, der han også var leder for sommermisjons-programmet i studentmisjonsorganisasjonen Student Missionary Union.

Lawrence tok senere master i forretningsledelse ved University of LaVerne i California.

På sin ferd som leder har Lawrence bl.a. vært styremedlem i OM i Singapore, leder for OM i Taiwan, direktør for det tredje OM-skipet,

Logos II, samt arbeidet med oppfølging av givere på OM-skipenes administrasjon i Florence i South Carolina, USA.

Lawrence har også ledet det hurtig voksende OM-arbeidet i Kina, som har lagt særlig vekt på velferds- og landbruksprosjekter.

For dette arbeidet har OM til og med høstet anerkjennelse fra den kinesiske regjeringen.

«Jeg står i stor takknemlighetsgjeld til arven fra OM, som har vært med på å forme livet og tjenesten min,» sier Lawrence.

«Jeg vil av hjertet oppmuntre alle i OM til å forbli trofaste mot evangeliet og kjerneverdiene våre og med iver bringe håp til mennesker over hele verden. Jeg, for min del, vil fortsette å arbeide for å gi tilbake til OM det Herren har gitt til meg, så jeg – sammen med hele med min generasjon OM-ere – kan vokse stadig sterkere inn i hans kall.»

Lawrence er gift med Susan, fra USA, og sammen har de to voksne sønner, Joshua og Benjamin.

KOM SAMMEN HELG

LANGESUND BAD HOTELL
BAMBLE, TELEMARK

20.-22. APR

Vi drømmer om

å se venner av OM samles for:

- å møte gamle og nye venner
- å dele sine historier og minner
- å la seg begeistre av OM sin nye visjon
- å fornye sitt engasjement for OM

Kom-Sammen-Helga

fylles med:

- «Kom-Sammen-Møte» og hyggelig middag fredag kveld
- Inspirasjonsmøter, bønnesamling for «de minst nådde folkeslagene», årsmøte og festmiddag på lørdag
- Nattverd gudstjeneste søndag
- Gode måltider og rikelig tid til fellesskap

Ankomst og avreisetider:

Registrering og ankomst fra kl 18.00 fredag.

Helga avsluttes etter gudstjeneste på hotellet,

ca kl 12.00 søndag.

Man kan da reise umiddelbart, evt. bestille lunsjbuffet før

avreise (dette er ikke inkludert i prisen og må

bestilles direkte til hotellet)

Hotellpris, hel helg:

- 1 sengers rom (Pris kr.1990,-pr rom)
- 2 sengers rom (Pris kr.3180,-pr rom)
- 3 sengers rom (Pris kr.3870,-pr rom)

Dette inkluderer overnatting fra fredag til søndag, samt full

pensjon (to middager, to frokoster, en lunsj).

Betales til hotellet ved ankomst.

Pris for dagspass: kr 690,- pr. pers

Prisen inkluderer lunsj og festmiddag på lørdag. Betales ved

ankomst til OM (vipps/bankkort/kontant)

Påmelding:

- www.om.org/no/content/kom-sammen-helg
- E-post: ida.sundsdaal@om.org
- Telefon: 38 09 97 65

Hvordan komme seg dit?

Adresse: Langesund Bad Hotell, Badeveien 5, 3970 Langesund

- Med bil fra E18 (Brevik/Rugtvedt) RV 352 til Langesund
- Buss til Rugtvedt Esso (må da avtales henting herfra)
- Buss M1 fra Skien terminal til Langesund (fem avg/time) Reisetid: ca 54 min
- Fly til Torp, videre med buss og tog R11, Torp-Larvik-Porsgrunn buss M1 til Langesund. Reisetid: 2-2,5t

Malermester
Bjarne Andreassen tlf: 91 58 60 70
Tømmerstø, Kristiansand
maling/tapetsering/gulvlegging/sliping

